

Світло, що засліплює нас

КУПИТИ

Четверо друзів. Чотири стихії. Одна епічна доля.

Після дитинства, сповненого моторошних галюцинацій, єдиною розрадою Алексиса Майклза лишився загадковий блакитний амулет, який був із ним усе життя. Тепер видіння зникли й хлопець прагне одного — нормального, спокійного життя.

Але ця мрія руйнується в одну мить.

Звичайна шкільна поїздка до Стоунгенджу обертається на доленосну: Алексис і його подруга Демі зустрічають двох підлітків, які теж носять схожі амулети. Разом вони дізнаються, що є нащадками елементалів — могутніх істот, здатних керувати силами природи. Усього після місяця тренувань із легендарними наставниками Алексис і його друзі мають вирушити в смертельно небезпечну подорож, щоб урятувати світ від вічної ночі. Та поки підлітки готуються до битви, Алексиса наздоганяє темне минуле. А страшна таємниця, що дрімає в його серці, може зруйнувати не лише місію, а й життя кожного.

Слово автора

Ця книжка сповнена парадоксів, так само як й умови людського існування.

Приготуйтеся до сміху й помсти, кохання й утрат, світла й темряви. Серед веселощів завжди криється сум, а в мить найважчого розпачу жевріє надія.

Психоз Алексиса ґрунтується на історії моєї родини, роках ретельних досліджень і досвідах робіт старшим помічником клінічного психолога й помічником у психіатричній лікарні. Симптоми, які мав Алексис, його когнітивна поведінка й манери запозичені з реальних випадків, щоб персонаж мав правдоподібний вигляд у вигаданому світі. Його шлях до розуміння себе й життя з психічним розладом жорсткі, тернисті й незавершені. Це є правдою і для багатьох із нас.

Сподіваюся, вам імпонуватиме читання книги «Світло, що засліплює нас» так само, як мені подобалося писати її.

Вітаю у світі елементалів.

Занурюйтеся в темряву обережно.

Пролог

Одинадцять років тому

Батьки Алексиса Майклза були впевнені, що їхній син не контролював себе, коли намагався втопити доктора.

Вони помилялися.

Алексис точно знав, що робить.

Убивати він, авжеж, не хотів. Йому було лише шість років. Але навіть у тому віці Алексис давно звик робити те, чого не бажав.

Він був готовий на все, щоб Тіньовик замовк.

Доктор Карл Деш не знав цього, коли прибув оцінити психічний стан хлопчика, якого мучили кошмари. Сеанс, як і всі його діагностики, почався з опису пацієнта одним словом. Нехай такий метод застарілий, проте доктор любив думати, що добре орієнтується в характерах людей. А після тридцяти семи років практики змінюватися він не збирався. Люди геть не такі складні, якими себе уявляють.

Тоді доктор Деш цього не знав, але хлопчик, що стояв перед ним, був винятковим.

Темні кучері на засмаглому лобі Алексиса, скуйовдившись, прикривали значну частину обличчя й очі. Хлопчик завмер у дверях і розглядав чоловіка знизу вгору.

Доктор Деш усміхнувся.

— Вітаю, юначе. Ви в нас хто?

Не встиг хлопчик і відповісти, як морозний шепіт зими просвистів крізь миловидний провулок Валеріан у передмісті. Здригнувшись, чоловік зарився підборіддям у шарф і стягнув на грудях довгий хутряний плащ. Проте хлопчик навіть не сіпнувся. Він лише чекав, коли вщухне вітер, щоб заговорити:

— Алексис.

Хлопчик відкинув волосся з очей, показуючи їхній колір — внутрішнє блідо-блакитне коло з товщою обсидіановою облямівкою. «Центральна гетерохромія, — подумав доктор. — Рідкісне явище». Він ще ні в кого не бачив таких очей — гарних і водночас моторошних, як і все надприродне.

— Алексисе!

У коридорі за хлопчиком показався чоловік, а за ним — жінка з дитиною на руках. Вони привітно всміхнулися докторові Дешу. Потім чоловік присів на одне коліно біля Алексиса, щоби бути з ним на одному рівні, і поклав руки йому на плечі.

— Ти пам'ятаєш нашу розмову про те, що не слід відчиняти двері незнайомцям? — обережно запитав він.

Алексис кивнув і побіг усередину будинку. «Цікаве дитя», — міркував доктор Деш. Яке ж слово личитиме йому найкраще? На думку спали дивакуватий, бентежний, меланхолійний, але жодне не описувало хлопчика повністю.

— Перепрошую, — батько Алексиса простяг уперед руку, — ви, мабуть, доктор Деш?

— Так. А ви, певно, пан і пані Майклз?

— Пан і докторка, — жінка не втримала усмішки. — Я ж не даремно витрачала купу років на медичну освіту, щоби потім не користуватися титулом. Але називайте нас Стефані й Джексоном. Приємно познайомитися, докторе. Прошу, заходьте, я наллю вам чаю.

Слово пряма дуже личило Стефані Майклз. Вона відразу сподобалася Карлові Дешу.

Будинок Майклзів розташовувався подалі від забруднень і тісних забудов Центрального Лондона, у провулку Валеріан, якраз навпроти широкого Протегерського лісу. Оселя, захищена брамою, розміщувалася вглиб ділянки. Ізсередини дім був таким само мальовничим, як і обіцяв його зовнішній вигляд. Ранкове світло струменіло крізь високі вікна оранжереї, у якій усі й розсілися.

Джексон розлив по чашках чай «Ерл Грей», а потім узяв дитину, поки Стефані, обхопивши філіжанку обома руками, вбирала якомога більше затишного тепла. Вони були молодого парою, привабливою і дуже

закоханою. Доктор Деш помітив, як їхні тіла завжди шукали способу торкнутись одне одного, нехай навіть ліктями. Проте між Стефані й Джексоном відчувався неспокій, який ставав дедалі очевиднішим.

Доктор першим розвіяв важку тишу.

— Алексис дуже на вас схожий, Джексоне. Але він усиновлений, чи не так?

— Так. Це має якесь значення? — різко втрутилася Стефані тоном, пронизаним материнським захистом.

— Я розумію, що ситуація склалася вельми незвична, — спокійно відповів доктор. Стефані нервово смикала ногою, проте Джексон із турботою поклав на її коліно руку, і те завмерло. — Можете розповісти мені, як це сталося?

Говорив Джексон, між репліками поглядаючи на дружину, а іноді — на нотатник доктора Деша:

— Це трапилося приблизно рік тому. Тоді Алексису було п'ять, хоча нам не відомо напевне, коли він народився. Ми зустрілися з хлопчиком після мегацунамі на півдні Тихого океану. Ми з дружиною якраз проводили медовий місяць в Австралії, але, на щастя, під час шторму були далеко від берега. Потім одразу пішли до волонтерської служби: Стефані допомагала медикам, а я — уцілілим. Там ми й познайомилися з Алексисом. Його батьки загинули. Принаймні за офіційною версією. Ми швидко прив'язалися до хлопчика, наче нам судилося його знайти. Мене самого виховувала система, тому я не міг покинути Алексиса. — Джексон зручніше вмовив дитину на руках. — Перепрошую, але як це пов'язано з нинішніми проблемами нашого сина?

— Історія часто допомагає зрозуміти теперішнє, — доктор Деш розстібнув комірці сорочки. — Продовжимо. Зможете розповісти про стан Алексиса й причину, через яку ви покликали мене? Ви наче казали, що йому дошкуляють кошмари?

— Щоночі, — заговорила Стефані, ставлячи порожню чашку на стіл. Більше не було чим зайняти руки, тому вона зціпила пальці й підвела їх до підборіддя, щоб сперти голову. — Прокидається з криком і в сльозах. Іноді вві сні до крові роздирає собі груди й руки. Ми вже все спробували. Навіть укладаємо його спати з нами, але кошмари не припиняються.

— Він розповідає вам про них? Може, є якісь особливі тривоги? — запитав доктор Деш, але жінка захитала головою. — Як я зрозумів, у нього діагностували ретроградну амнезію і хлопчик не пам'ятає нічого до цунамі.

— Навіть власне ім'я забув, — відповіла Стефані, сумно усміхаючись. — Проте кошмар завжди однаковий. Каже, що він щоразу падає зі скелі.

Доктор Деш доповнив свої записи й підвівся. Він не хотів розмовляти довше, щоб не мати жодних упереджень, коли нарешті говоритиме з Алексисом. Однак ніхто з них досі не згадав того, через що психотерапевт вирішив узятися за цю справу.

— Що можете сказати про його галюцинації?

Від самого цього слова Стефані й Джексон ніби почорніли. Навіть дитина відчула в батьках зміну й завоцтузилася на руках у чоловіка. Джексон намагався заспокоїти маля, але те почало плакати, тому він передав сина дружині.

— Перепрошую, — сказала Стефані, підводячись. — Любий, будь ласка, поясни ти.

Вона вийшла з кімнати, щоб заколихати дитину. Невдовзі віддалений лемент ущух.

Доктор Деш повернувся обличчям до Джексона. Чоловік якраз проводжав дружину поглядом, сповненим кохання й хвилювання. Цього погляду було достатньо, щоб Деш знайшов описове слово для Джексона — захисник.

— Галюцинації? — нагадав обережно доктор.

— Іноді здається, що Алексис говорить із кимось невидимим, — почав Джексон. Крізь скляний стіл доктор по-бачив, як батько хлопчика стиснув кулаки так міцно, що ті аж затрусилися. — Йому краще зранку, і коли поруч Джейсон. Він називає брата Джейс. Проте вночі Алексис... він каже, що розмовляє з якимось чоловіком. Чоловіком із тіні. Каже, що Тіньовик наказує йому вчиняти... погано.

Джексон глянув доктору в очі й глибоко вдихнув.

— Він нас бентежить. Ми хвилюємося, що Алексис нашкодить собі чи братаві. Двоє попередніх психіатрів відмовилися прописати ліки через його малий вік. Ми не можемо ризикувати Алексисом. Будь ласка, докторе, ви

мусите допомогти. Я н-не здатен зарадити. Мені боляче дивити-ся, як хлопчик страждає.

Доктор Деш помітив відчай, біль і виснаження.

— Гадаю, час мені поговорити з Алексисом.

Джексон провів його до світлої вітальні, де на кремовому килимі сиділа Стефані з уже спокійним Джейсоном на колінах. Алексис схилився над братом, дозволяючи йому тримати в руці свого пальця й гойдати ним туди-сюди. Від широкої усмішки в хлопчика зморщилися кутики очей.

Обличчя Алексиса виражало безумовну любов. І саме це змусило доктора Деша замислитися, а чи не зробили вони з дружиною помилки, вирішивши не мати дітей. Утім, думка лише промайнула, і його увага зосередилася на дечому дивному. Біля матері й синів стояло відро з водою, на поверхні якої плавав кулон із блакитним каменем.

Алексис підвів очі й побачив, що доктор витріщається. Тоді хлопчик хутко вихопив кулон із води, надягнув його на шию та сховав під футболкою.

— А що ти робиш зі своїми іграшками? — спитав доктор Деш, засовуючи нотатник у кишеню.

Джексон і Стефані неохоче погодилися ненадовго лишити їх із хлопчиком наодинці. Алексис бавився: умочав три пластикові фігурки у відерце з водою. Коли він занурював іграшку, щоразу й сам затримував дихання, міцно стискаючи ніздрі вільною рукою. Він тримався, аж поки на його засмаглих щоках з'являлися дві червоні плями. Ухопивши повітря, хлопчик витяг фігурку з підводного полону й поклав на килим. Доктор Деш збирався повторити запитання, проте Алексис несподівано відповів, не відриваючи очей від води.

— Це мої друзі. Я перевіряю, на скільки вони можуть затримувати дихання під водою.

— А нащо тобі топити друзів?

Алексис підвів на доктора здивований погляд.

— Та вони ж несправжні, — з ледь помітною усмішкою хлопчик повернувся до гри.

— Авжеж, — присоромлено пробубонів собі під носа доктор Деш. — А інші друзі в тебе є? Може, хтось зі школи?

Алексис протяжно видихнув і захитав головою.

— Я не ходжу до школи, — він раптово заплющив очі. Його обличчя скривилося, а плечі підскочили до вух, наче від нечутного, але різкого звуку. Це тривало лише мить. Потім хлопчик швидко розплющив очі й додав: — Я нікуди не ходжу. Мама й тато не пускають. Я не маю друзів.

— Шкода, — відповів доктор Деш і занотував щось у блокноті. — У твоєму віці добре мати друзів. Вони можуть стати одними з найкращих людей у житті. Я впевнений, що й Джейс буде тобі хорошим другом, коли виросте.

Здавалося, Алексис не чує доктора. Він дивився повз Деша, кудись над його плечем. Наче щось слухав або ж намагався ігнорувати. Доктор Деш хотів не озиратися, проте не зміг утриматися. За спиною, авжеж, нікого не було, але в кімнаті стало моторошно. Чоловік відчув, як по шиї пробігли мурашки. Мабуть, десь протяг. Деш повернувся до хлопчика.

— Алексисе, ти мене чув?

Той не кліпав. Здавалося, хлопчик заляк. Злякався. Хмари надворі згустилися, на провулок Валеріан ринув сильний дощ, і в будинку Майклзів так потемнішало, що доктор Деш аж стривожився.

— Алексисе, — прошепотів він, — у мене за спиною хтось є?

Той кивнув.

— Я не можу побачити чи почути його, а ти можеш?

Хлопчик знову кивнув.

— Ти його відчуваєш? Той здатен до тебе доторкнутися?

Алексис нервово ковтнув. В його очах уже стояли сльози.

— Він твій друг?

Алексис захитав головою. Він стис кулон разом із футболкою. Коли хлопчик нарешті заговорив, його голос був таким тихим — майже шепотом, наче Алексис боявся, що його хтось почує.

— Це Тіньовик. Він справжній, проте мені не друг.

— Можна подивитися на твою прикрасу? — спитав доктор Деш, намагаючись відвернути увагу хлопчика.

Алексис захитав головою.

— Це амулет.

— Тобі його дали батьки?

— Ні. Амулет мій. Іноді він плаває.

— Я бачив. І впевнений, що в такому разі це дуже важливий амулет.

Алексис усміхнувся у відповідь так, що аж ямочки з'явилися на щоках. «Певно, цей вираз обличчя в хлопчика нечасто можна побачити», — співчутливо зауважив про себе доктор. Його радість відчувалася вразливою, утіха давалася боязко. Деш прагнув зробити все можливе, тільки б ці рідкісні миті стали реальністю.

— Ось, — Алексис раптово вийшов із трансу й простягнув докторові іграшку. — А хто ви?

— Дякую, — Деш глянув на потерту фігурку. Граючись, він почав переставляти її ноги на своєму коліні. — Я доктор.

Алексис широко всміхнувся.

— Моя мама теж докторка. Вона лікує серця.

— Я трохи інакший доктор, — Карл Деш постукав пальцем по своїй голові. — Твоя мама лікує тіла, а я — думки й почуття, щоб людям ставало краще. Насправді я допоміг багатьом таким дітям, як ти.

Хлопчик задумано глянув на нього.

— Ви тут, щоб допомогти мені? Нам?

Не встиг доктор Деш відповісти, як Алексис відсахнувся, міцно заплющив очі, закрив вуха руками й почав трясти головою з боку в бік. Водночас хлопчик не припиняв пошепки повторювати те саме прохання:

— Будь ласка, не треба. Будь ласка, не треба.

— Алексисе? — доктор Деш говорив голосно й упевнено. — Алексисе, знаєш, що я роблю, коли мене переповнюють сумні емоції? Коли хочу зосередитися на тому, що відбувається тут і зараз?

Доктор не знав, чи йому вдалося перекричати голос, який чув хлопчик, але однаково намагався говорити достатньо гучно.

Алексис розплющив очі. Деш засукав рукав свого светра, а потім почав повільно, ритмічно й вдумливо по черзі торкатися пучками великого пальця.

— Можеш зробити так само? — спитав доктор.

Алексис трохи поспостерігав, а тоді почав зосереджено повторювати. Повторювати доти, доки дія стала звичною. Здавалося, це допомогло й повернуло хлопчикові сфокусованість і спокій.

Доктор Деш віддав Алексису іграшку.

— До тебе говорить Тіньовик?

Дощ припинився, ніби втихомирений навислими хмарами. За відсутності інших звуків було чути лише гул чорного неба. Низький. Наполегливий. Ворожий.

Алексис удивлявся в воду у відрі. На поверхні неспокійно розходилися кола. Доктор Деш не пригадував, щоб хлопчик зачіпав відро.

— Раніше це був лише голос у моїй голові. Тепер він справжній. І лякає мене.

— Що він зараз сказав, Алексисе?

Хлопчик випустив із рук іграшку й подивився прямо в очі докторові Дешу. Коли Алексис говорив, у його голосі відчувався сум чи навіть провина. Жаль, але не за те, що він зробив, а за те, що збирався зробити.

— Він сказав мені втопити тебе у власній крові.

А тоді Алексис кинувся на доктора.

Будинком прокотився здавлений слиною крик. Джексон чекав за дверима, тому різко відчинив їх, щойно почув гвалт. Думка, що його син у небезпеці, змушувала серце вистрибувати з грудей. Проте чоловік побачив дещо геть протилежне.

Алексис навалився всією вагою і тримав голову доктора у відрі з водою. Деш вимахував руками й дряпав хлопчика до крові, але той не відпускав. Широко розплющені очі не кліпали, губи тряслися. Якась надприродна сила давала Алексисові змогу протистояти опору старого.

Джексон кинувся до них. Він помітив, що обідок відра глибоко врізався в горло доктора Деша. Так сильно, що старий заливав власною кров'ю відро, у якому й тонув.

Батько обома руками відтягнув сина, намагаючись приборкати, поки той горлав.

— Я мушу! Я мушу! — ревів і відбивався Алексис.

Джексон гадки не мав, що шестирічні діти можуть бути такими сильними.

Стефані забігла в кімнату тієї самої миті, як доктор Деш перекинув відро й став хапати ротом повітря. Його рідке біле волосся прилипло до лоба, а з обличчя прямо на сорочку та светр скрапували вода й кров.

— Вибачте мені! — заревів Алексис, а потім кулаками витер очі й долонями прикрив вуха.

Звідкись долинав плач Джейсона. Стефані перевірила, чи немає в доктора Деша якихось серйозних ушкоджень. Порізаний і збентежений старий почувався нормально. Майже.

Алексис викручувався з хватки батька, дивлячись на нього.

— Воно мене змусило! Якби я не послухався, воно скривдило б Джейса!

Стефані й Джексон презирнулися. Раніше бувало нелегко, але так погано — ніколи. За кілька секунд цілковитої зневіри й німих роздумів Алексис вибився із сил і послабив опір. Незабаром виснажений хлопчик осунувся.

— Я не хотів, — скиглив Алексис, утиснувшись обличчям у груди Джексона. — Я бажаю, щоб усе скінчилося. Будь ласка... зупиніть це.

Доктор Деш відмахнувся від руки Стефані. Він, насилу спершись на ноги, жадібно дихав й ігнорував спроби перепросити. Усі мовчки дивилися на маленького хлопчика, який обома руками стискав свій блакитний амулет, наче той був його єдиним порятунком. Наче він якось приносив Алексису спокій і захист.

Самообман. Фантазія.

Тієї миті доктор Деш усвідомив, що не може допомогти Алексису Майклзу. І, можливо, нікому не до снаги допомогти йому.

Чоловік захитав головою і відступив. Він мусив утекти із цього місця.

Перш ніж піти, доктор Деш промовив лише одне слово, яке описувало Алексиса:

— Приречений.

КУПИТИ